

**Az Európai Bankhatóság (EBA) iránymutatása
a
járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat
tőkekövetelményéről (IRC)
EBA/GL/2012/3**

London, 2012. május 16.

Az iránymutatás jogállása

1. Az e dokumentumban szereplő iránymutatásokat az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: EBA-rendelet) 16. cikkének rendelkezéseivel összhangban adta ki az EBA. Az EBA-rendelet 16. cikkének (3) bekezdése szerint a hatáskörrel rendelkező hatóságok és pénzügyi szereplők minden erőfeszítést megtesznek azért, hogy megfeleljenek az iránymutatásoknak.

2. Az iránymutatás rögzíti az EBA álláspontját azzal kapcsolatban, hogy mi a megfelelő felügyeleti gyakorlat a Pénzügyi Felügyelet Európai Rendszerében és miként kell alkalmazni az uniós jogot egy adott területen belül. Ezért a Hatóság elvárja, hogy minden pénzügyi szereplő és hatáskörrel rendelkező hatóság betartsa a neki címzett iránymutatásokat. Az iránymutatások hatálya alá tartozó, hatáskörrel rendelkező hatóságok azzal tesznek eleget az iránymutatásoknak, hogy adott esetben azokat beépítik saját felügyeleti gyakorlataikba (pl. saját jogi kereteik vagy felügyeleti szabályaik és/vagy iránymutatási vagy felügyeleti folyamataik módosításával), többek között ott, ahol az adott iránymutatás elsősorban intézményekre vonatkozik.

Az értesítésre vonatkozó követelmények

3. Az EBA-rendelet 16. cikkének (3) bekezdése értelmében az egyes hatáskörrel rendelkező hatóságok kötelesek értesíteni a Hatóságot arról, hogy megfelelnek-e vagy meg kívánának-e felelni ennek az iránymutatásnak, és ha nem, úgy 2012. július 16-ig tájékoztatniuk kell a Hatóságot a meg nem felelés indokairól. Amennyiben a fenti határidőig ilyen értesítés nem érkezik, a Hatóság úgy tekinti, hogy a szóban forgó hatáskörrel rendelkező hatóságok nem felelnek meg az iránymutatásnak. Az értesítéseket „EBA/GL/2012/3” hivatkozással az V. fejezetben szereplő formanyomtatványon kell megküldeni a compliance@eba.europa.eu címre. Az értesítéseket olyan személyek nyújthatják be, akik megfelelő felhatalmazással rendelkeznek arra nézve, hogy hatáskörrel rendelkező hatóságuk nevében nyilatkozzanak annak megfelelőségéről.

4. A hatáskörrel rendelkező hatóságok előző bekezdésben említett értesítését az EBA-rendelet 16. cikke értelmében a Hatóság honlapján közzéteszik.

Tartalomjegyzék

Az Európai Bankhatóság (EBA) iránymutatása a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményéről (IRC)	1
1. Tárgy	4
2. Intézményi hatály és alkalmazási szint.....	4
3. Fogalommeghatározások.....	4
II. cím – Az intézmények IRC-modellezésére vonatkozó követelmények	4
A. Tárgyi hatály	4
4. Azon pozíciók, amelyeknek az esetében számítandó a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelménye (IRC).....	4
5. Azon pozíciók, amelyeknek az esetében nem kell számítani a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményét (IRC)	6
6. Részvények és részvényeken alapuló származtatott termékek pozíciói	6
7. Az intézmény saját adósságát magukban foglaló pozíciók	6
8. Részleges alkalmazás véglegesítése.....	7
B. Egyedi modellezés	7
9. A belső minősítésen alapuló módszerhez (IRB) hasonló megbízhatósági szint.....	7
10. Minőségi kritériumok.....	7
11. A hitelminősítések forrása	7
12. A nemteljesítési valószínűség (PD) és a nemteljesítéskori veszteségráta (LGD) forrása.....	8
C. Kölcsönös függőség	9
13. A nemteljesítési és migrációs események közötti korrelációk.....	9
14. Kopulákra vonatkozó feltételezések	9
15. Rendszerszintű kockázati tényezők	9
16. Portfóliókoncentráció.....	10
17. Migrációs mátrixok.....	10
18. Állandó kockázati szint feltételezése egyéves tőkehorizonton	11
19. Fedezeti ügyletek	12
D. Eredményértékelés	12
20. A minősítés megváltozásának hatása a piaci árakra	12
21. Eredményszámítás.....	14
E. Likviditási horizont	14
22. A likviditási horizontok meghatározásának szintje.....	14
23. A megfelelő likviditási horizontot meghatározó kulcsfontosságú kritériumok....	14
24. A likviditási horizontok nyomon követése – a felülvizsgálat szükségességének kulcsfontosságú mutatói	15
F. Általános kérdések	16
25. Validálás.....	16
26. Használati teszt (Use teszt)	17
27. Dokumentálás	17
28. Különböző paramétereken alapuló IRC-megközelítések	18
29. A számítás gyakorisága	18
III. cím – Záró rendelkezések és végrehajtás	19
30. Az alkalmazás dátuma.....	19

I. cím – Tárgy, hatály és fogalom meghatározások

1. Tárgy

Az iránymutatás célja, hogy az Európai Unión belüli hatáskörrel rendelkező hatóságok azonos módon értelmezzék a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat (IRC) modelljeit annak érdekében, hogy a 2010/76/EU irányelvvel módosított 2006/49/EK irányelv V. mellékletével összhangban hozzájáruljanak az egyenlő versenyfeltételekhez.

2. Intézményi hatály és alkalmazási szint

1. A hatáskörrel rendelkező hatóságok előírják, hogy az alábbi 2. bekezdésben említett intézmények kötelesek betartani a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményéről (IRC) szóló jelen iránymutatásban megállapított rendelkezéseket.

2. Ez az iránymutatás azokra az intézményekre vonatkozik, amelyek a kereskedési könyvi tételek egyedi kamatkockázatához tartozó tőkekövetelmény kiszámításához saját belső modellt (IMA) használnak.

3. Az iránymutatás - ellenkező rendelkezésének hiányában az - azon az (egyedi és/vagy konszolidált) szinten alkalmazandó az intézményekre, amelyen az adott hatáskörrel rendelkező hatóság a belső modell használatát engedélyezte.

3. Fogalom meghatározások

Ebben az iránymutatásban a következő fogalom meghatározások alkalmazandók:

- a. *Intézmények*: a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv szerinti hitelintézetek és befektetési vállalkozások.
- b. Az iránymutatás 8. pontjában szereplő *részleges alkalmazás véglegesítése*: a 2006/49/EK irányelv V. mellékletének 6. pontja alapján az egyedi kockázatotott értékből (VaR) és a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményének (IRC) alkalmazásából kizárt egyes pozíciókra az egyedi kamatláb-kockázat sztenderd megközelítése vonatkozik.

II. cím – Az intézmények IRC-modellezésére vonatkozó követelmények

A. Tárgyi hatály

4. Azon pozíciók, amelyeknek az esetében számítandó a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelménye (IRC)

1. A járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményének (IRC) kiszámításához – az alábbi 5. pontban említett tételek kivételével – az egyedi

kamatláb-kockázat modellezett tőkekövetelménye alá tartozó valamennyi hosszú és rövid pozíciót figyelembe kell venni.

2. Különösképpen figyelembe veendők a következő pozíciókat, amennyiben azok a kereskedési könyvben szerepelnek:
 - i. a központi kormányzatok által kibocsátott kötvények („állampapírok”), még abban az esetben is, ha a sztenderd módszer az egyedi kamatláb-kockázatnál 0 %-os kockázati tőkekövetelményt eredményezne;
 - ii. strukturált kötvények, hitelpapírok vagy hasonló adósságinstrumentumok, ha azok nem tartalmazzak értékpapírosítási kitétségeket vagy az n-edik nemteljesítéskor lehívható hitelderivatívákat;
 - iii. pénzüpiaci kölcsönök.
3. A kollektív befektetési formák (KBF) részvényeire alkalmazott áttekintő megközelítéssel (look-through approach) létrejött pozíciók is figyelembe veendők, amennyiben ezeket a pozíciókat – ha a kereskedési könyv szerves részét képezték – figyelembe vennék az IRC fenti 4.1. pont szerinti kiszámításához. Ha az áttekintő megközelítés nem alkalmazható a kollektív befektetési formák (KBF) részvényeire, a sztenderd megközelítést kell alkalmazni.
4. A következő pozíciók nem minősülnek értékpapírosításnak, és ezért figyelembe veendők az IRC számításakor, ha a kereskedési könyv részét képezik:
 - a. fedezett kötvények (pl. „Pfandbriefe”), mivel ezek a kötvények csupán fedezettel biztosítottak és nem eszközfedezetűek;
 - b. azok az eszközfedezetű értékpapírok, amelyek nem felelnek meg a 2006/49/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének – a 2006/48/EK irányelv 4. cikke (36) bekezdésére hivatkozó – f) pontjában szereplő „értékpapírosítási pozíció” definíciójának. Például, amennyiben a mögöttes eszközök által generált cash-flow-t arányosan osztják el az értékpapírtulajdonosok között, és így nincs ügyletrész-sorozatba (tranche-ba) sorolás (pl. ún. „átfolyásos” jelzalog-fedezetű értékpapírok).
5. A kereskedési könyvben nemteljesítő adósságként nyilvántartott pozíciókat – amennyiben lényegesek – figyelembe kell venni az IRC kiszámításakor. Ebben az esetben kizárhatók az IRC migrációs eleméből, ha a nemteljesítő pozíciók az intézmény egyedi modellezési kerete miatt nem hordoznak migrációs kockázatot (például ha a nemteljesítést tőkefelszívó állapotként modellezik). E pozíciók lényegességi okok miatti kizárása esetén az intézménynek képesnek kell lennie bizonyítani, hogy a pozíciók nem lényegesek. A nemteljesítő adósságot érintő árváltozások bármely lényeges kockázatát minden esetben tőkésíteni kell, mivel a visszafizetésük bizonytalan.
6. A fenti 5. bekezdés esetében a nemteljesítés fogalmának összhangban kell lennie a hitelminősítés során alkalmazott nemteljesítés definíciójával .

5. Azon pozíciók, amelyeknek az esetében nem kell számítani a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményét (IRC)

A következő tételeket ki kell zárni az IRC-számításból:

- a. értékpapírosítás;
- b. az n-edik nemteljesítéskor lehívható hitelderivatívák; és
- c. az egyedi kamatláb-kockázat tőkekövetelményétől függő és az értékpapírosítástól vagy az n-edik nemteljesítéskor lehívható hitelderivatíváktól eltérő pozíciók, amennyiben azok a korrelációkereskedési portfólió pozíciói.

6. Részvények és részvényeken alapuló származtatott termékek pozíciói

1. A hatáskörrel rendelkező hatóságok a következő feltételek mellett engedélyezhetik, hogy az IRC tartalmazza a jegyzett részvények pozícióit és a jegyzett részvényeken alapuló származtatott termékek pozícióit:

- i. a kapcsolódó részvény- és hitelinstrumentum-pozíciókat együttesen kezelje egy meghatározott kereskedési egység (pl. átváltható kötvények és részvények közötti arbitrázs);
- ii. az együttes hitel- és részvénykockázat mérésére és kezelésére szolgáló megfelelő eljárások a releváns kereskedési egység vonatkozásában; és
- iii. a „kimazsolázás” („cherry picking”) elkerülése érdekében a megfelelő kereskedési egység valamennyi részvénypozíciója szerepeljen.

2. Ha a jegyzett részvényt vagy a jegyzett részvényen alapuló származtatott terméket figyelembe veszik az IRC értékének kiszámításakor, bármelyik ilyen termékhez kapcsolódó nemteljesítés felmerültnek tekintendő, ha a kapcsolódó adósság nemteljesítő.

3. A jegyzett részvények vagy a jegyzett részvényeken alapuló származtatott termékek pozícióinak az IRC-ben történő figyelembevétele ellenére is ki kell számítani az egyedi kockázat tőkekövetelményét ezekhez a pozíciókhoz, belső modell alkalmazása esetén az eseménykockázat kezelésével.

7. Az intézmény saját adósságát magukban foglaló pozíciók

1. Az intézmény saját adósságát magukban foglaló hosszú pozíciókat, amelyek a saját kötvényeivel folytatott kereskedési vagy árjegyzési tevékenységből adódhatnak, az IRC-modell alkalmazási körébe kell vonni, de a tőkekövetelmény kiszámításához csak a migrációs kockázatot kell figyelembe venni.

2. Az intézmény saját adósságát magukban foglaló rövid pozíciókat, amelyek a hitelviszonyt megtestesítő saját értékpapíroknak a kereskedési könyvbe való felvételéből vagy védelemnek az intézmény saját nevére (pl. index útján) történő megvásárlásából adódhatnak, az IRC-modell alkalmazási körébe kell vonni, de a tőkekövetelmény kiszámításához csak a migrációs kockázatot kell figyelembe venni. A saját adósságot magukban foglaló rövid pozíciókhoz kapcsolódó nemteljesítési kockázatot nem kell modellezni az IRC-megközelítésben.

8. Részleges alkalmazás véglegesítése

1. A tőkekövetelményről szóló irányelveknek a részleges alkalmazása esetén ennek indokolását körültekintően dokumentálni és elemezni kell annak kimutatása érdekében, hogy a cél nem olyan tőkekövetelmény meghatározása, amely kevésbé konzervatív, mint akkor, ha minden pozíció szerepelne az egyedi kockázatotott értékben (VaR) és az IRC-modellben.

2. Az IRC részleges alkalmazásánem vonatkozhat sem az államkötvényekre, sem az államkötvényekre hivatkozó származtatott termékekre, ugyanis – modellezési szempontból – ezeknek a pozícióknak az egyedi kockázati modellbe és következésképp az IRC keretébe történő felvétele nem minősül különös kihívásnak.

B. Egyedi modellezés

9. A belső minősítésen alapuló módszerhez (IRB) hasonló megbízhatósági szint

Ezen iránymutatás eltérő rendelkezése hiányában az IRC-re alkalmazandó belső minősítésen alapuló módszerhez („IRB-módszer”) hasonló megbízhatósági szint a következő: egyéves tőkehorizont és 99,9 %-os konfidenciaintervallum.

10. Minőségi kritériumok

Az alkalmazott IRC-megközelítés valamennyi vetületét teljes körűen dokumentálni kell. Ez magában foglalja a feltételezések, a becslési módszerek, a helyettesítők vagy az egyszerűsítések indokolása érdekében végzett elemzések dokumentálását is. A hatáskörrel rendelkező hatóság kérésére minden ilyen döntést meg kell indokolni.

11. A hitelminősítések forrása

1. Az intézmények IRC-megközelítése hagyatkozhat belső és külső hitelminősítésekre is. A járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményéhez használt belső hitelminősítéseknek összhangban kell lenniük az IRB-megközelítés szerinti származtatásuk módjával.

2. Az intézményeknek alkalmazniuk kell nem minősített pozíciók minősítésére szolgáló eljárásokat. Hitelkockázati felár rendelkezésre állása esetén annak a minősítéshez való alkalmazását egyértelműen dokumentálni kell. A nemteljesítési minősítést (azaz azoknak a pozícióknak a „fall-back” minősítését, amelyeknél nincsenek a minősítéshez felhasználható adatok) szintén dokumentálni kell. Minden alkalmazott minősítési rendszernek – a lehetőségekhez mérten – különbséget kell tennie a vonatkozó pozíciócsoportok között.

3. Az intézményeknek az egyedi pozíciók minősítésének meghatározásához kapcsolódó minősítési források dokumentált hierarchiáját kell működtetniük. Ha valamely intézmény különböző minősítési forrásokat (pl. belső és külső minősítéseket vagy különböző hitelminősítő intézetek által készített becsléseket) használ, a minősítéseket következetesen egy egységes központi skálán („masterscale”) kell leképeznie.

12. A nemteljesítési valószínűség (PD) és a nemteljesítéskori veszteségráta (LGD) forrása

1. Ha valamely intézmény rendelkezik jóváhagyott PD-becslésekkel vagy PD- és LGD-értékekkel, a 2006/48/EK irányelv 84. cikkében meghatározott, belső minősítésen alapuló módszer („IRB-módszer”) keretébe tartozó becslésekkel, ezek az IRC-hez kapcsolódó PD és LGD értékek becslésének forrásaként is felhasználhatók.

2. Amennyiben egy intézmény nem rendelkezik az IRB-módszer szerinti, jóváhagyott PD- és/vagy LGD-értékekkel, vagy amennyiben a kereskedési könyvben feltüntetett kibocsátóra vagy értékpapírra vonatkozóan nincs az IRB-módszer szerinti, jóváhagyott PD- és/vagy LGD-érték, ezeket az értékeket az IRB-módszerrel összhangban lévő módszertan alapján kell kiszámítani, amit a kompetens hatóságnak ezt követően külön jóvá kell hagynia az IRC-ben való alkalmazáshoz.

3. A minősítés migrációjának vagy nemteljesítés modellezésénél a kockázatsemleges PD-értékek nem fogadhatók el a megfigyelt (múltbeli) PD értékeken alapuló becslések eredményeként. A piaci árak alapján számított PD-értékek alkalmazása esetén az intézménynek el kell végeznie a megfelelő módosításokat ahhoz, hogy valóban a kockázatsemleges valószínűségek alapján határozza meg a PD-eket, és a becslések eredményeit pedig össze kell vetnie a nyilvántartott múltbeli értékekkel.

4. Az intézmények alkalmazhatnak külső források (pl. hitelminősítő intézetek) által publikált PD- és LGD-értékeket is, mivel azok általánosságban elfogadottnak tekintettek.

5. Az intézményeknek a PD- és LGD-értékeikhez felhasznált forrásaikat rangsorolniuk kell a paraméterek „kimazsolázásának” („cherry picking”) elkerülése érdekében.

C. Kölcsönös függőség

13. A nemteljesítési és migrációs események közötti korrelációk

Az intézmények IRC-modelljeiben úgy kell szerepelnie a nemteljesítési és migrációs események közötti korrelációs hatásnak, hogy az összhangban legyen azok céljával, vagyis lefedje a különböző kibocsátók közötti hitelkockázati korrelációkat. A becsléseik alapját képező feltételezéseknek összhangban kell lenniük a szimulációban használt feltételezésekkel. Az alkalmazott módszert dokumentálni és megfelelően indokolni kell. A megközelítésnek megfelelőnek és kellően konzervatívnak kell lennie a hitelkockázati események kockázati tényezői (például a nemteljesítés és a migráció) közötti korrelációk kezeléséhez. Ez magában foglalja például azt a kötelezettséget, hogy amennyiben az intézmény úgy dönt, hogy korrelációs paramétereit a kereskedett értékpapírok ára alapján becsüli meg, a becsléseket gyakran frissítenie kell.

14. Kopulákra vonatkozó feltételezések

A kockázati tényezők kölcsönös függőségére vonatkozó feltételezéseik leírásához az intézmények alkalmazhatnak kopulafüggvényeket attól függően, hogy megfelelően magyarázzák-e a nemteljesítési vagy migrációs klasztereket a múltbeli szélsőségek („tail events”) vonatkozásában. Egy-egy adott kopula kiválasztását meg indokolni és dokumentálni kell.

15. Rendszerszintű kockázati tényezők

1. Bár a kibocsátók kölcsönös függőségét gyakran a szabályozási IRB-keretrendszerhez hasonlóan egy idioszinkratikus (azaz egyedi) és egy vagy több rendszerszintű kockázati tényező kombinációja segítségével modellezik, ez az iránymutatás nem ír elő modellezési megközelítést, azonban feltételezi, hogy az intézmény minden vonatkozó minőségi és validálási követelményt teljesítése révén biztosítja a megközelítés kellően konzervatív voltát.

2. Ha a modell különböző likviditási horizontokat feltételez, a rendszerszintű kockázati tényezők alakulásának egymással konzisztensnek és összeegyeztethetőnek kell lennie a különböző likviditási horizontokon.

3. A rendszerszintű kockázati tényező(k) és az egyes kibocsátók fizetőképessége közötti korreláció becslése azért lehet nehéz, mert azok nem figyelhetők meg közvetlenül. Bármely - közvetlenül vagy közvetve - megfigyelhető piaci adatokon alapuló becslési eljárást (a jegyzett részvények esetéhez hasonlóan) megfelelő indokolással és dokumentációval kell ellátni.

4. Ha egy intézmény olyan parametrikus formulát választ, amely több rendszerszintű kockázati tényezőt feltételez, és így jobban tükrözi az ágazati vagy regionális koncentrációt, mint egyetlen rendszerszintű kockázati tényező feltételezése, a választott formulát elemezni és validálni kell, például az aktuális modell eredményeit

összevetve az IRB-képletet alkalmazó és az összes rendszerszintű kockázati tényező tökéletes korrelációját feltételező, ugyanazon modell módosított változatának eredményével.

16. Portfólió koncentráció

1. Az intézmények IRC-modelljeinek tükröznie kell a kibocsátók koncentrációit, amelyek például a regionális vagy ágazati szintű diverzifikáció hiányából, illetve egyéni vagy egymással kapcsolatban lévő kibocsátóknak való nagy kitettségekből adódhatnak. Az intézményeknek bizonyítaniuk kell a kibocsátók koncentrációjával összefüggő kockázatok IRC-n belüli megfelelő kezelését. Ehhez az intézményeknek – többek között, de nem kizárólag – validálniuk és dokumentálniuk kell, hogy az IRC-modell eredménye a portfóliójuk koncentrációs szintjével együtt növekszik.

2. Az intézményeknek külön be kell bizonyítaniuk, hogy az általuk alkalmazott megközelítés megfelelően kezeli a portfólió koncentrációkat.

17. Migrációs mátrixok

1. A minősítés migrációs folyamatának modellezéséhez használt átmenetmátrixoknak külső (azaz hitelminősítő intézetek) vagy belső források segítségével meghatározott, múltbeli migrációs adatokon kell alapulniuk. A külső forrásoktól származó mátrixokat kell előnyben részesíteni olyan esetekben, ha a belső adatok hiányosak. Az intézményeknek biztosítaniuk kell, hogy a múltbeli adatok mennyisége elegendő legyen megbízható, pontos és statisztikai szempontból következetes becslések kialakításához. Az intézményeknek az átmenetmátrixok megbízhatóságát különösen a magasabb minősítési kategóriák esetén validálniuk kell, mivel itt néhány súlyos leminősítés vagy nemteljesítés jelentősen befolyásolhatja a migrációt. A tőkekövetelményekről szóló irányelvekben az IRB-módszerrel egyenértékű megbízhatósági sztenderdre vonatkozóan megállapított követelménnyel összhangban egy legalább öt éves múltbeli megfigyelési időszak szükséges.

2. Külön-külön átmenetmátrixok alkalmazhatók adott kibocsátói csoportokra és földrajzi területekre. Az alkalmazott átmenetmátrixok köréről i. az intézmény portfóliójának összetételétől, ii. a releváns átmenetmátrixok elérhetőségétől és iii. a termékek, kibocsátók és/vagy földrajzi területek esetlegesen eltérő migrációs jellemzőitől függően kell döntést hozni. Ennek a döntésnek figyelembe kell vennie i. a (belső vagy külső) forrás kiválasztását, valamint az intézmények portfóliója és az átmenetmátrix mögöttes eszközei közötti átfedést és/vagy esetleges eltérést, ii. bármely súlyozási rendszer indokolását (egyenlő súlyok alkalmazása esetén is), és iii. a múltbeli megfigyelési ablak terjedelmét. Az intézményeknek egy (vagy a vonatkozó adatok rendelkezésre állása esetén több) olyan átmenetmátrixot kell kialakítaniuk, amely kifejezetten az állami ügyfelekre jellemző.

3. A nemteljesítés tőkefelszívó állapotként történő modellezése esetén az átmenetmátrixokat módosítani kell annak biztosítása érdekében, hogy ez a

tőkefelszívó állapot ne legyen ellentmondásban a nemteljesítési valószínűség belső becsléseivel. Egyszerűbben, olyan átmenetmátrixok, amelyekhez egy „NM” („Nem minősített”) vagy egy másik oszlop kerül hozzáadásra, a visszavont minősítésekhez vagy nem minősített kitétségekhez tőkefelszívó állapot megjelenítésére. Minden ilyen kiigazítást dokumentálni kell, a kiigazítás hatását pedig bele kell foglalni a dokumentációba.

4. Az átmenetmátrixok általában egyéves időhorizontra vonatkoznak. Amennyiben rövidebb időtávlatra vonatkozó mátrixok szükségesek, mint például egy évnél rövidebb likviditási horizont alkalmazása esetén, a kapcsolódó átmenetmátrixok nem mindig számíthatók ki közvetlenül, és közelítő eljárások szükségesek. Az e folyamat során alkalmazott közelítő számításokat és az egyedi feltételezések indokolását is dokumentálni kell (pl. generátormátrixok alkalmazása esetén). Ezeket a feltételezéseket azért is kell alátámasztani, hogy ellenőrizhető legyen az időbeli relevánságuk. A validálási folyamat részeként egy generátoron alapuló mátrix számítható ki az eredeti mátrix időhorizontjával megegyező időtávra, a generátormátrix kidolgozási folyamatából adódó eltérés vizsgálata érdekében.

18. Állandó kockázati szint feltételezése egyéves tőkehorizonton

1. Állandó kockázati szint egyéves tőkehorizontra vetített modellezésekor az intézményeknek az egyes likviditási horizontok végén ki kell egyenlíteniük a pozíciókat vagy azokat tovább kell görgetniük, hogy ugyanakkora kezdeti kockázati szintet biztosítsanak, mint a likviditási horizont elején.

2. Egyéves állandó pozíció feltételezése esetén, ami a likviditási horizontok alkalmazásának hiányát vonja maga után, az intézményeknek valamennyi IRC-pozícióra következetesen azonnali sokkot kell alkalmazniuk az egyéves tőkehorizonton (az „egyéves állandó pozíció feltételezésére” referálva).

3. Modellezési szempontból – a likviditási horizonton felmerülő migráció vagy nemteljesítés esetén – az állandó kockázati szint szemléltethető a pozíciók helyettesítésével, olyan pozíciókkal, amelyeknek a kockázati jellemzői egyenértékűek a likviditási horizont kezdetén érvényes eredeti pozíciók jellemzőivel.

4. Állandó kockázati szint egyéves tőkehorizontra vetített modellezése megvalósítható például az alábbiakban vázolt megközelítés alapján. A likviditási horizontokra vetített veszteségek kiszámításánál az intézmény dönthet olyan feltételezés mellett, hogy azonnali sokkot alkalmaz a hitelminősítésekre (vagy a hitelkockázati felárra). Ez azt jelenti, hogy ebben az esetben az intézménynek nem kell számolnia az időhatással: a pozíciók minden likviditási horizont végén megőrzik eredeti hátralévő lejárataikat; azaz nem merül fel a pozíciók öregedése. Nem szükséges továbbá figyelembe venni a piaci feltételek esetleges változásait az újbóli kiegyenlítés alkalmával végzett portfólió-újraértékeléskor (különösen egy adott hitelminősítésre jutó hitelkockázati felár tartható állandó szinten). Ennek következtében az IRC-n belüli veszteségek mérése nem veszi figyelembe az egyes migrációs vagy nemteljesítési események időbeli bekövetkezését, és az eredmény számítása pedig az aktuális napi értékekkel történik.

5. A pozíciók öregedésének modellezése nem megengedhető az IRC-modellezésben, tekintettel a pozíciók öregedésének modellezésével összefüggésben várható jelentős kihívásokra és a megfigyelt nehézségekre, valamint az ebből adódóan lehetségesen felmerülő jelentős szabályozási arbitrázsra. Ez indokolja, hogy jelenleg egy konzervatív megközelítést részesítenek előnyben.

19. Fedezeti ügyletek

1. Az IRC kiszámításához az intézmények kizárólag akkor nettósíthatják a hosszú és a rövid pozíciókat, ha azok szigorúan azonos pénzügyi instrumentumokra hivatkoznak.

2. A hosszú és a rövid pozíciókhoz kapcsolódó diverzifikációs hatásokat a különböző instrumentumokban kizárólag a bruttó hosszú és rövid pozíciók kizárólagos modellezésével lehet elismerni. Az intézményeknek mindenesetben be kell bizonyítaniuk, hogy a diverzifikációs vagy fedezeti hatásokat nem becsülték túl; a modellekben a lejárat eltéréseknek tükröződniük kell.

3. A báziskockázat megfelelő szemléltetése érdekében, amennyiben ez a kockázat lényeges, a kapcsolódó pozíciók (például ugyanazon ügyfél kötvényei és CDS ügyletei) IRC-célú értékelését meg kell különböztetni. Ennélfogva a hasonló, de nem azonos mögöttes eszközökre vonatkozó nettó hosszú és rövid pozíciók nem eredményezhetnek nullával egyenlő IRC-értéket. A báziskockázatnak a figyelmen kívül hagyása esetén az intézményeknek alá kell támasztania, hogy ez a kockázat nem lényeges.

4. Amennyiben a keletkezett kockázatok lényegesek, az intézményeknek a hosszú és a rövid pozíciók közötti lejárat eltérések likviditási horizontján belül kell szemléltetniük a hatást (például ha egy CDS a mögöttes kötvény előtt lejár, a nemteljesítés pedig a CDS lejárata után történik). Ezért követelmény, hogy az intézmények ki tudják számítani a nyereséget/veszteséget a hosszú és a rövid pozíciók közötti esetleges lejárat eltérések hatásának figyelembevételével. Az intézményeknek legalább azt kell tudniuk bizonyítani, hogy a fent említett kockázat nem lényeges kockázat, ellenkező esetben megfelelően kell modellezniük a kockázatot.

D. Eredményértékelés

20. A minősítés megváltozásának hatása a piaci árakra

1. Az intézmények bármely rendelkezésre álló megközelítést választhatják a szimulált minősítésváltozások átváltozásokká alakításához, többek között a minősítési osztályonkénti átlagos hitelkockázati felár abszolút vagy relatív eltéréseinek figyelembe vételét is. Az alkalmazott módszert következetesen kell alkalmazni és dokumentálni. A hitelkockázati felárra vonatkozó adatoknak minden

esetben a lehető legdifferenciáltabbnak kell lenniük a különböző pozíciókategóriák függvényében. Az illetékes hatóságok számára kielégítő módon kell igazolni, hogy a megközelítés kellő különbséget tesz az eltérő árazási jellemzőkkel rendelkező pozíciók között. A CDS-t és a mögöttes kötvényt például külön-külön kellene értékelni.

2. Ezen iránymutatás 18. pontjához kapcsolódóan az intézmények következetesen feltételezhetnek azonnali hitelminősítés-változtatást, ami azt jelenti, hogy a migráció utáni piaci feltételek határozzák meg az árakat, figyelembe véve minden olyan idioszinkratikus értékelési hatást, amely migrációs esemény bekövetkezésekor várható (lásd az alábbi 20.5. pontot), figyelmen kívül hagyva a megváltozott minősítésű instrumentum árára gyakorolt időbeli hatásokat.

3. Ha egy szimuláció, például az eszközértékelési folyamatnál nem eredményez minősítésváltozást, akkor értékbeli változatlanság feltételezhető.

4. A minősítés migrációja esetén a piaci árak változását újra kell számítani. Teljes körű újraértékelést kell előírni, kivéve, ha az intézmény bizonyítani tudja, hogy az árazási megközelítése még a minősítés változása alapján várható jelentős árváltozásokat is kielégítően tükrözi. Ez előzetes számításként végezhető el abban az értelemben, hogy az egyes minősítési átcsoportosítások esetében az árak vektora az IRC számításának inputja lehet. A minősítés migrációjának a piaci árakra gyakorolt hatását az aktuálisan megfigyelt piaci adatok (például a hitelkockázati felárak) segítségével, vagy a kompetens hatóságok jóváhagyásától függően egy legfeljebb egy év vagy más releváns időszak során megfigyelt, múltbeli piaci adatok átlaga segítségével kell megbecsülni. A múltbeli PD-értékek nem használhatók fel diszkontáláshoz a minősítés megváltozásakor végzett teljes körű újraértékelés során, mivel nem tükrözik kellően az aktuális piaci árakat.

5. A nemteljesítési státuszba migrált pozíciókat a gyógyulási ráta vagy a nemteljesítéskori veszteségráta alapján kell értékelni. A gyógyulási rátát a pozíció névleges értékére kell alkalmazni, kivéve ha a becslések a pozíciók piaci értékéhez viszonyítva készülnek. A hatáskörrel rendelkező hatóságok számára kielégítő módon kell igazolni, hogy a becslés megfelelően differenciált a különböző ügyfél- és instrumentumkategóriák tekintetében. A számításoknak következetesnek kell lenniük az egyes instrumentumok között. Minden egyéb megközelítést megfelelően indokolni és dokumentálni kell, különösen az általános piaci LGD-értékek alkalmazása esetén, és az intézménynek olyan dokumentált eljárást kell alkalmaznia, amely leírja, hogy az egyes pozíciók esetében az LGD-értékeket mely kritériumokhoz kell igazítani.

6. A modellnek kezelnie kell a hitelesemény definíciójából adódó eltéréseket, a tőkeszerkezet rangsorát, illetve az egyes csoportokon belüli különböző intézményeknek való kitettséget. Ez például sztochasztikus gyógyulási ráták alkalmazásával valósítható meg. A nemteljesítő kötvények elvben az IRC-portfólióba kerülnek, ha szerepelnek a kereskedési könyvben (lásd a 4. szakasz 5. bekezdését). A modellnek ezért kezelnie kell azt a kockázatot, hogy a nemteljesítés utáni

nemteljesítéskori veszteségráta (LGD) jelzett vagy tényleges értékei eltérhetnek a nemteljesítés előtti becsült értéküktől. Az egyes nemteljesítő pozíciókra alkalmazott eredeti LGD-értéket, illetve a gyógyulási rátát ugyanolyan gyakorisággal kellene frissíteni az IRC-számításhoz, mint az eredményszámításhoz, emellett LGD-értékeknek összhangban kell lenniük az eredményszámításhoz használt számokkal.

21. Eredményszámítás

Az értékelési paramétereket minden minősítési kategória esetében módszertanilag következetesen kell megbecsülni. Mivel az IRC piaci kockázatokhoz kapcsolódó tőkekövetelmény, az IRC körébe tartozó pozíciókat az aktuálisan megfigyelhető piaci adatok alapján kell értékelni. A minősítés migrációja által kiváltott sokkhatásoknak kitett pozíciók értékeléséhez használt piaci adatoknak az IRC kiszámításakor rendelkezésre álló legfrissebb adatoknak kell lenniük.

E. Likviditási horizont

22. A likviditási horizontok meghatározásának szintje

1. Az intézményeknek inkább a termékek, mint a kibocsátók szintjén kell meghatározniuk a likviditási horizontokat. Az egyes pozíciók esetében a megfelelő likviditási horizont a terméktípustól (annak összetettségétől is) és a kibocsátó típusától függően változhat.

2. Mindazonáltal, tekintettel a likviditási horizontnak a termékek szintjén történő, teljesen pontos értékelésével kapcsolatos gyakorlati problémákra, és figyelembe véve a kereskedési portfóliókban tartott termékek széles skáláját, a likviditási horizontok eleinte meghatározhatók összesítve, például a kibocsátók szintjén.

3. Az intézményeknek azonban nyomon kell követniük és dokumentálniuk kell az egyes kibocsátókhoz kapcsolódó termékek skáláját, továbbá biztosítaniuk kell, hogy az összesített szinten meghatározott likviditási horizont még a leginkább illikvid termék esetében is megfelelő legyen.

23. A megfelelő likviditási horizontot meghatározó kulcsfontosságú kritériumok

1. Az intézményeknek dokumentálniuk kell az egyes pozíciókhoz vagy pozíciócsoportokhoz kapcsolódó likviditási horizont meghatározása során használt kritériumokat. Az említett kritériumoknak egy meghatározott likviditási horizonttá alakításához használt módszert szintén dokumentálni kell és következetesen kell alkalmazni minden pozícióra.

2. A múltbeli tapasztalatok, a piacszerkezet, továbbá a termék minősége vagy összetettsége alapján igen változatos kritériumok jelezhetik egy-egy pozíció likviditását. Az intézményeknek meg kell határozniuk azoknak a kritériumoknak a körét, amelyekről úgy vélik, hogy lényegesen meghatározzák a portfólióik likviditási horizontját. Ezek a kritériumok többek között a következők:

- i. valamely instrumentumhoz vagy névhez kapcsolódó kereskedések számában vagy volumenében, vagy az eladási és vételi árajánlatok közötti múltbeli különbségek nagyságában tükröződő piaci tevékenység;
- ii. a piacszerkezet, például a piacvezetők és az árjegyzések száma és eloszlása;
- iii. (az átlagos kereskedési volumenhez/a piac teljes méretéhez viszonyított) pozícióméret;
- iv. a befektetési minőség (pl. hitelminősítés);
- v. a kibocsátó földrajzi elhelyezkedése;
- vi. lejárat.

3. A likviditási horizont meghatározása során figyelembe vett kritériumok legalább egyikének közvetlenül kapcsolódnia kell a pozíciók koncentrációs tulajdonságához (például a piac méretéhez vagy az átlagos kereskedési volumenhez viszonyított pozícióméret révén), tekintettel arra, hogy a likviditási horizont várhatóan nagyobb lesz a koncentrált pozíciók esetében, ami az ilyen pozíciók lezárásához szükséges hosszabb időtartamot tükrözi.

4. A pozíciókat következetesen a kiválasztott kritériumok fényében kell értékelni, és ennek megfelelően kell likviditási horizontokhoz rendelni (legalább három hónapos időszakból kiindulva). Ha egy pozícióra vagy pozíciócsoportra vonatkozóan kevés adat áll rendelkezésre, az intézményeknek konzervatívnak kell lenniük a megfelelő likviditási horizont meghatározásakor.

5. Az egyes kritériumok hosszabb vagy rövidebb likviditási horizonthoz kapcsolására alkalmazott megközelítést dokumentálni kell és múltbeli adatokkal kell alátámasztani, többek között hasonló pozíciók stressz időszakok alatti lezárására vonatkozó tapasztalatokon alapuló adatokkal, annak biztosítása érdekében, hogy az elméletileg logikusnak tűnő, de a gyakorlatban érvénytelen feltételezéseket ne használják tévesen az elemzésben; előfordulhat például, hogy egy alacsonyabb hitelminősítés nem minden esetben jár hosszabb likviditási horizonttal, ha az alacsony hitelminősítésű pozíció típusok esetében létezik aktív piac. A múltbeli eladási és vételi árajánlat közötti különbségek alkalmazása esetén az intézmények megállapíthatnak például olyan küszöbértékeket, amelyek meghatározzák, hogy egy pozíció milyen likviditási horizonthoz van rendelve; e küszöbértékek választását meg kell indokolniuk.

24. A likviditási horizontok nyomon követése – a felülvizsgálat szükségességének kulcsfontosságú mutatói

1. A likviditási horizontokat rendszeresen felül kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy megfelelőek maradjanak, különösen a piaci likviditási feltételek megváltozását jelző eseményekkel vagy jelentős mutatókkal kapcsolatban, tükrözve ezáltal, hogy a piacok likviditása gyorsan megváltozhat a piaci szereplők eszközosztályokba való belépésekor és az onnan való kilépésekor.

2. A likviditási horizont meghatározásához használt tényezők szignifikáns változásait az intézményeknek a megfelelő likviditási horizont felülvizsgálatát kiváltó minimális tényezőknek kell tekinteniük. Bármely pozíció értékesítése terén szerzett olyan tapasztalatot, amely azt jelzi, hogy egy likviditási horizont nem eléggé konzervatív, szintén azonnal figyelembe kell venni a hasonló termékek likviditási horizontjának meghatározásakor, és a pozíciók likviditási tényezőkhöz rendeléséhez alkalmazott eljárásokat ezt követően megfelelően aktualizálni kell.

3. Az intézményeknek később a piaci tapasztalataik alapján nyomon kell követniük és javítaniuk kell a likviditási horizont meghatározásához használt tényezők halmazát.

F. Általános kérdések

25. Validálás

1. Az intézményeknek az IRC-modellek megtervezése, tesztelése és karbantartása során alkalmazniuk kell a validálási alapelveket. A validálásnak magában kell foglalnia a fogalmak megbízhatóságának értékelését, az ellenőrzési és teljesítményértékelési eljárásra kiterjedő folyamatos nyomon követést, valamint a kimeneti eredmények elemzését.

2. Az IRC-modellek validálási folyamatának legalább a következő alapelveket kell magában foglalnia:

- i. A likviditási horizontoknak tükrözniük kell az aktuális gyakorlatot, valamint a szisztematikus és idioszinkratikus stressz időszakok során szerzett tapasztalatot.
- ii. A likviditási horizonton felmerülő nemteljesítési és migrációs kockázat mérésére szolgáló IRC-modellnek figyelembe kell vennie a megfelelő horizont alatti objektív adatokat, és tartalmaznia kell az újra kiegyensúlyozott portfólióra vonatkozó kockázatbecslések és a rögzített pozíciókkal rendelkező portfólióra vonatkozó kockázatbecslések összehasonlítását.
- iii. Az IRC-modellen belüli korrelációs feltételezéseket, ideértve a sztochasztikus kapcsolatok és a korrelációk/kopulák szerkezetét, valamint a rendszerszintű kockázati tényezők számát és súlyát is, objektív adatok elemzésével kell alátámasztani egy elméletileg megalapozott keretrendszerben. Különösen a különböző kopulákra vonatkozó feltételezések hatását kell elemezni, például az eloszlásra vonatkozó különböző feltételezések hatását. A modell által prognosztizált

nemteljesítési és migrációs viselkedést a kereskedésben részt vevő adósságotportfoliók terén szerzett aktuális nemteljesítési és migrációs tapasztalattal összevetve kell validálni.

- iv. Egy IRC-modell validálásának különféle stressz tesztekre, érzékenységvizsgálatokra és forgatókönyv-elemzésekre kell épülnie, annak érdekében, hogy értékelje annak minőségi és mennyiségi elfogadhatóságát, különösen a modell koncentrációkezelése tekintetében. E vizsgálatoknak múltbeli és feltételezett (hipotetikus) eseményekre is ki kell terjedniük.
- v. A validálásnak ki kell terjednie a nemteljesítési valószínűség és a nemteljesítéskori veszteségráta kockázati paramétereinek kalibrálásának értékelésére is.
- vi. Az intézményeknek törekedniük kell arra, hogy IRC-modelljük megbízhatóságának értékelése érdekében megfelelő belső modellezési teljesítménymérő referenciaértékeket alakítsanak ki.
- vii. A validálásnak értékelnie kell az IRC-modellezési megközelítés dokumentálásának átláthatóságát és pontosságát.

26. Használati teszt (Use teszt)

1. Az intézményeknek dokumentálniuk kell az IRC-folyamatra vonatkozó belső riportolási folyamatot, ideértve a meghozott kockázatmérési döntéseket, valamint e döntéseknek az intézmény irányításában (kockázatkezelésében) betöltött szerepét is.

2. Működniük kell azoknak az eljárásoknak, amelyek az IRC mérése miatt korrekciós intézkedéseket eredményezhetnek, és azokat hatékonyan be kell építeni a kockázatkezelésbe.

3. A használati teszt egyértelművé tételében segítséget nyújt annak összevetése, hogy egy intézmény adott szervezeti egységei hogyan számolnak be és döntenek a belső piaci kockázati modell kimeneti eredményeiről, illetve hogyan ellenőrzik és alkalmazzák azokat a szervezetükön belül.

27. Dokumentálás

1. Az intézményeknek dokumentálniuk kell a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázatok kezelésére szolgáló módszerüket, annak érdekében, hogy a korrelációs és az egyéb modellezési feltételezések átláthatóak legyenek a hatáskörrel rendelkező hatóságok számára.

2. Ezért a modell és a kapcsolódó adatáramlás által generált kockázati értékek kiszámítását olyan részletességgel kell dokumentálni, amely lehetővé tenné, hogy harmadik fél is reprodukálhassa ezeket a kockázati értékeket. Az intézményeknek ezenkívül olyan részletességgel kell dokumentálniuk az IRC-modell kezdeti és folyamatos validálási folyamatát, amely lehetővé tenné, hogy harmadik fél is

megismételje az elemzést. Ennek a dokumentációnak tartalmaznia kell az eredetileg kijelölt és a frissített modell szerinti bemeneti paramétereknél alkalmazott folyamatos modellkarbantartási eljárások leírását is.

28. Különböző paramétereken alapuló IRC-megközelítések

1. Az intézmény alkalmazhat olyan megközelítést a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázatok kezelésére, amely nem felel meg a 2010/76/EU irányelv II. mellékletének 3. pontjában foglalt rendelkezéseknek (e szakaszban a továbbiakban: nem teljesen megfelelő IRC-megközelítés):

- i. ha ez a nem teljesen megfelelő IRC-megközelítés összhangban van az intézmény által a kockázatok azonosítására, mérésére és kezelésére használt belső módszerekkel;
- ii. és ha az intézmény be tudja bizonyítani, hogy az általa alkalmazott megközelítés olyan tőkekövetelményt eredményez, amely legalább olyan magas, mintha az IRC-követelményeknek teljesen megfelelő megközelítésen alapulna.

2. Az intézménynek az általa alkalmazott IRC-megközelítés minden olyan elemére vonatkozóan meg kell adnia a szükséges információkat, amelyet az intézmény vagy a felügyeletét ellátó hatóság nem teljesen megfelelőnek ítél.

3. A megadott információk alapján a hatáskörrel rendelkező nemzeti felügyeleti hatóságnak kell eldöntenie, hogy az intézmény által alkalmazott – vagy alkalmazni tervezett – IRC-megközelítés nem megfelelő IRC-megközelítésnek minősüljön-e, vagy az alábbi 28.4. pont értelmében nem teljesen megfelelő IRC-megközelítésnek minősüljön. Valamely IRC-megközelítés nem teljesen megfelelő IRC-megközelítésként történő elismerése esetén ez elvileg a nem megfelelő IRC-megközelítés körébe tartozó pozíciókhoz tartozó egyedi kockázat sztenderdizált megközelítésének alkalmazását vonja maga után.

4. Ahhoz, hogy egy intézmény az általa alkalmazott megközelítést nem teljesen megfelelő IRC-megközelítésként ismertethesse el, a felügyeletét ellátó hatóság számára kielégítő módon bizonyítania kell, hogy az IRC-megközelítése olyan tőkekövetelményt eredményez, amely legalább olyan magas, mintha teljesen megfelelő IRC-megközelítésen alapulna.

5. A hatáskörrel rendelkező hatóságok hozzák meg azt a döntést, hogy egy intézmény által alkalmazott megközelítést elismernek-e nem teljesen megfelelő IRC-megközelítésként.

29. A számítás gyakorisága

1. A járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményét legalább hetente egyszer ki kell számítani. Az intézmények azonban dönthetnek úgy, hogy gyakrabban számítják ki az értéket. Ha például egy intézmény hetenkénti IRC-

számítás mellett dönt, a belső modelleken alapuló tőkekövetelmények napi kiszámítására a következők vonatkoznak:

- i. az IRC-modell lefuttatását követően 5 egymást követő üzleti napon keresztül ugyanazt az IRC-értéket használják;
- ii. az előző 12 hétre számított IRC-értékek átlagának kiszámításához az intézmények az előző 12 heti IRC-érték átlagát használják.

2. Az intézménynek be kell tudni bizonyítani, hogy a járulékos nemteljesítési és migrációs kockázat tőkekövetelményének kiszámítására kiválasztott napon meglévő portfóliója reprezentálja az intézmény hét közben tartott portfólióját, és hogy a kiválasztott portfólió nem eredményezi a heti alapon számított IRC-értékek szisztematikus alulbecslését.

III. cím – Záró rendelkezések és végrehajtás

30. Az alkalmazás dátuma

Ezt az iránymutatást a hatáskörrel rendelkező hatóságok az iránymutatás végső változatának közzétételétől számított hat hónapon belül hajtják végre oly módon, hogy beépítik azt saját felügyeleti eljárásaikba. Ezt követően a hatáskörrel rendelkező hatóságoknak kell gondoskodniuk arról, hogy az iránymutatást az intézmények ténylegesen betartsák.